

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 15702 van 9 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van Maianga. U huwde in 1991 met Nukongo (T.) en u hebt drie kinderen. Uw man was militair in het Angolese leger en werkte in Cabinda. Hij stond in voor het verzamelen van informatie en voor beeldopname. In december 2007 kwam uw man naar huis voor de eindejaarsfeesten en hij meldde dat hij in gevaar was en werd beschuldigd van verraad. Op 28 februari 2007 werden u en uw man 's morgens door militairen uit uw huis in Rocha Pinto, Luanda gehaald en naar een onbekende plaats achter de wijk Benfica gebracht. Uw man werd ervan beschuldigd een videocassette tegen de regering te hebben gemaakt en een verrader te zijn. Uw man kreeg een kogel in het voorhoofd en overleed. U werd geslagen en daar achtergelaten. U werd door voorbijgangers naar het ziekenhuis gebracht. U werd ongeveer een maand in het ziekenhuis behandeld. Uw buurvrouw zag u in het ziekenhuis en waarschuwde uw dochter. Uw dochter kwam u in het ziekenhuis bezoeken en bezorgde u uw identiteitskaart en een foto. De vriend van uw man, Miguel, kwam u bezoeken en u verbleef bij hem nadat u uit het ziekenhuis ontslagen was. U hebt geen nieuws meer van uw kinderen. Miguel regelde uw vertrek uit Angola. U hebt

Angola verlaten op 19 augustus 2007 en u reisde per vliegtuig naar België. U verbleef in België bij Antonio, de broer van Miguel. U werd slecht behandeld door Antonio en met de hulp van een vriend kon u uit zijn huis wegluchten. U hebt op 2 oktober 2007 in België asiel gevraagd.”

1.2. Verzoekster merkt terecht op dat haar echtgenoot in december 2006 naar huis kwam voor de eindejaarsfeesten en niet in december 2007, zoals verkeerdelijk wordt weergegeven in het feitenrelaas van de bestreden beslissing (administratief dossier, stuk 7, p. 16).

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat uw man problemen kende met de Angolese autoriteiten, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd.12 maart 2008 (hierna CGVS I) en dd.22 april 2008 (hierna CGVS II)) te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over de beroepsactiviteiten van uw man. U stelt dat uw man kolonel was in het Angolese regeringsleger. Hij kreeg promotie tot kolonel in 1994, maar u blijkt niet te weten waarom hij deze promotie verkreeg (zie gehoor CGVS I, p.4). Uw man werd in 2000 naar Cabinda gestuurd, maar u blijkt niet te weten om welke reden (zie gehoor CGVS I, p.5). U stelt dat uw man zich bezighield met analyse en communicatie (zie gehoor CGVS I, p.5).

Wanneer gevraagd wordt wat uw man in Cabinda deed, stelt u dat hij leider was van een groep als chef van visuele communicatie. Wanneer u gevraagd wordt dit te preciseren, antwoordt u kortweg dat u een vrouw bent en weet dat uw man in Cabinda als militair werkte (zie gehoor CGVS I, p.6). Even later in hetzelfde gehoor verklaart u dat uw man informatie verzamelde en de gebeurtenissen filmde, maar u kunt geen voorbeeld van de door uw man verzamelde visuele informatie geven (zie gehoor CGVS I, p.8). U verklaart geen collega's of vrienden van uw man te kennen, noch weet u wie zijn baas was (zie gehoor CGVS II, p.5). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er toch verwacht kan worden dat u meer zou afweten van de beroepsbezigheden van uw man, met wie u al sinds 1992 getrouwd bent. Daarbij is het bevreemdend dat u zich, na de gebeurtenissen, niet informeerde over de beroepsactiviteiten van uw man, gezien u nog enige tijd in uw land van herkomst verbleef en gezien uit uw verklaringen blijkt dat die beroepsactiviteiten de aanleiding van uw problemen zijn.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het is merkwaardig dat u niet meer afweet van de beschuldiging van verraad tegenover uw man. U verklaart dat uw man meldde dat hij gevaar liep en van verraad beschuldigd werd en hij u enkel dit zou hebben gezegd (zie gehoor CGVS I, p.17). U bent niet op de hoogte van waar de beschuldiging tegen uw man komt. U verklaart dat uw man beschuldigd wordt van verraad aan de vijand, Flec, maar u kunt niet preciseren wie of wat Flec is (zie gehoor CGVS I, p.17). Bovendien is het bevreemdend dat uw man in januari 2007 terugkeerde naar Cabinda, hoewel hij beweerde in gevaar te zijn (zie gehoor CGVS I, p.18). U verklaart dat hij zei dat het gevaar gestopt kon zijn, wat een weinig aannemelijke uitleg is, gezien de ernstige beschuldiging van verraad (zie gehoor CGVS I, p.18). Bovendien is het opmerkelijk dat u stelt dat uw man begraven werd, maar dat u niet weet waar hij begraven is. U verklaart het niet aan Miguel te hebben gevraagd, omdat u er niet over kon spreken (zie gehoor CGVS II, p.6). Toch lijkt het weinig waarschijnlijk dat u niets zou hebben gehoord over zijn begrafenis of zijn begraafplaats zonder dat u er zelf naar vroeg.

*Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u vreest te zullen worden gedood, maar u kende na de moord op uw man geen ernstige problemen meer in uw land van herkomst (zie gehoor CGVS II, p.8). U verbleef ongeveer een maand in het ziekenhuis en daarna tot aan uw vertrek in augustus 2007 nog in Angola (zie gehoor CGVS II, p.3). Uw verklaring dat u enkel bij Miguel verbleef en verder geen poging ondernam om nieuws te bekomen over uw situatie is weinig overtuigend. Zo keerde u niet meer naar uw huis terug en ging Miguel slechts eenmaal langs uw huis. U hebt verder geen contact genomen met uw buurvrouw noch met enig ander persoon (zie gehoor CGVS II, p.4). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of u niets ondernam om uw situatie te onderzoeken, antwoordt u dat Miguel er niets over zei en dat hij u enkel vertelde dat u niet in Angola kon blijven (zie gehoor CGVS II, p.8). **Aldus bevatten uw verklaringen geen elementen die erop kunnen wijzen dat u door de Angolese autoriteiten nog zou worden gezocht met het oog op vervolging.***

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde identiteitskaart (n°000628487LA033 afgegeven op 17.4.2002 en geldig tot 17.4.2007) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld."

3.2. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht, in het bijzonder van de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, alsook van de artikelen 48 en 49 van deze wet, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967. Zij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) haar concrete vrees dient te beoordelen, met in acht name van de situatie in het land van herkomst en onderzoek van bewijzen en documenten. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing zowel formeel als materieel onvoldoende gemotiveerd is en geenszins gesteund werd op een grondig onderzoek nopens het vluchtrelaas.

Verzoekster haalt aan dat het begrip "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element behelst in hoofde van de kandidaat-vluchteling en verwijst naar een bijdrage van D. VANHEULE in verband met de gegrondheid van de vrees en de bewijslast.

Zij wijst erop dat de bestreden beslissing niet twijfelt aan haar herkomst en herhaalt dat zij haar land is moeten ontvluchten nadat haar man vermoord werd door Angolese militairen en zij voor dood achtergelaten werd, waarbij het geweld aldus uitgaat van de Angolese overheid zelf. Verzoekster betoogt dat zij door de autoriteiten eveneens aanzien wordt als verraadster gezien zij wordt vereenzelvigd met wijlen haar echtgenoot. Bij de autoriteiten zou een vermoeden bestaan dat zij in het bezit is van beeldmateriaal dat ingaat tegen het heersende regime.

Verzoekster werpt op dat de aangehaalde feiten niet noodzakelijk de asielzoeker persoonlijk moeten treffen en dat ook gebeurtenissen ten aanzien van familieleden of nabije omgeving de asielaanvraag kunnen staven.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel enkel vanuit dit oogpunt dient onderzocht te worden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van het CGVS, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij omtrent haar reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich er in hoofdzaak toe beperkt haar asielmotieven in algemene bewoordingen te herhalen, hetgeen geenszins volstaat om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Enkele algemeenheden buiten beschouwing gelaten, brengt zij geen elementen bij ter weerlegging van de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Hierin wordt terecht geoordeeld dat van verzoekster redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij duidelijke en plausibele verklaringen kan afleggen omtrent de beroepsactiviteiten van haar man en de feiten waarvan deze beschuldigd zou zijn, aangezien deze elementen de directe oorzaak vormen van haar vlucht uit Angola. Zij heeft bovendien nagelaten enige poging te ondernemen ten einde meer informatie te verkrijgen omtrent de precieze redenen van de gebeurtenissen in februari 2007, terwijl ze het land slechts verlaten heeft in augustus 2007.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust en het aldus aan verzoekster is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekster verklaarde geen ernstige problemen meer te hebben ondervonden na de gebeurtenissen in februari 2007, noch tijdens de periode dat zij in het ziekenhuis verbleef, noch in de maanden dat zij bij Miguel verbleef (administratief dossier, stuk 15, p. 3). Bovendien heeft zij nagelaten ernstige pogingen te ondernemen om personen in Angola te contacteren en zich te informeren over de huidige situatie in haar land van herkomst, zowel ten aanzien van haar persoonlijk als ten aanzien van haar kinderen, en heeft zij evenmin inspanningen geleverd teneinde een begin van bewijs bij te brengen aangaande haar huwelijk, de beroepsactiviteiten van haar echtgenoot en haar verblijf in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3). Ten overvloede merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat de militairen een strafexpeditie naar het huis van verzoekster en haar echtgenoot zou sturen, ten gevolge waarvan haar echtgenoot zou geëxecuteerd geweest zijn en waarbij zij werd achtergelaten, in acht genomen dat zij zou kunnen getuigen tegen de daders. Dit alles klemmt des te meer daar, indien haar relaas al geloofwaardig zou zijn, zij tijdens haar beweerd verblijf in het ziekenhuis en tot haar vlucht ongemoeid werd gelaten door de overheid.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij actueel nog geïdende zou worden door de Angolese autoriteiten.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente motieven die hun grondslag vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze weergegeven worden. Verzoekster brengt geen elementen aan die de bestreden motivering kunnen ontkrachten, waardoor deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Verzoekster kreeg voor de verschillende asielinstanties de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve evenmin worden aanvaard.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat concrete elementen aan te brengen ter staving van haar vraag om subsidiaire bescherming en in het administratief dossier kunnen evenmin elementen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Angola. Derhalve kan aan verzoekster, haar ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.